Ч. 277 Второк 12 (25) грудня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за вложенем оплати почтової.

Рекламациї негапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

Два послідні засіданя краєвого Сойму в тій сесиї відбули ся в пятницю, а то одно в полудне, друге вечером.

Отвираючи ранїшне засіданє, заявив пан Маршалок краєвий, що уділив відпустки послам: Білиньскому, Милевскому, Олесницкому, Дунаєвскому і Чарторискому. По відчитаню кількадесятьох петиций, пос. Вуйцік поставив нагле внесенє, щоби правительство зарядило доходженє в справі надужить при послідних виборах до Ради державної, і покарало провинивших ся урядників.

По короткім умотивованю наглости внесеня пос. Вуйціком, забрав голос пос. Абрагамович, заявляючи, що о так поставленім внесеню годі поважно говорити; колиби внескодавець навів вин вників, то можна би против них зарядити слїдство, але годї всім виборчим комісарям закидати противзаконність. По нім промовляв пос. Окуневский за наглостию внесеня і пос. Стояловский. На початку своеї бесіди заявив пос. Стояловский, що виборчі надужитя відбили ся на его власній шкірі, тому він є за наглостию внесеня. Коли опісля розгорячений бесїдник висказав ся за остро, пан Маршалок візвав его до порядку. П. Стояловский говорив потім менше горячково, заявив ся ще раз за наглостию, бо ся справа важна, і треба ей порішити поки цілий образ з виборів не пішов в непамять, поки ще є наочні сьвідки. Правительство посунуло ся тепер на захід з тими самими надужитями, яких доси допускало у східній Галичанї. Тут бесідник відкликав ся до послів, щоби голосували за внесенєм пос. Вуйціка, а тим дадуть доказ, що мають чисту совість.

Вкінци забрав голос п. Намістник ґр. Піньский і заявив, що єму дуже залежало на тім, щоби вибори відбули ся всюди законно, та що сам о се старав ся. П. Намістник є того пересьвідченя, що вибори були законні, а галицка праса не в однім пересадила, заміщуючи так численні дописи з провінциї про виборчі надужитя. Коли покаже ся, що дїйстно переведено денеде вибори незаконно, то правительство зарядить потрібне. Дописи в дневниках про виборчі надужитя були наслїдком незнаня законів та розяреня виборців ріжних партий. Вкінци зазначив п. Намістник, що при тих виборах було богато менше надужить як давнїй ше, бо урядники переводили їх совістно. По промові п. Намістника зарядив п. Маршалок ґр. Бадені голосоване, при котрім внесенє п. Вуйціка упало.

Відтак слїдувало відчитуванє 11 справоздань Видїлу краєвого, між котрими находило ся 1) справозданє буджетової комісиї в справі правительственного предложеня о заведеню додатку до податку від горівки, 2) справозданє громадскої комісиї в справі статута міста Кракова і 3) справозданє буджетової комісиї о помочи для населеня навіщеного повенями.

При справозданю буджетової комісиї в справі додатку до податку від горівки забрав голос правит. комісар ґр. Лось і заявив, що ся справа тепер вже безпредметова, в виду того, шо дальматиньский сойм не ухвалив сего проєкту. Правительство поставить проте в державній радї внесенє о підвисшене податку від горівки, а з тих доходів признасть частину одиноким краям. По сїй заяві ґр. Лося промавляв пос. Малаховский і домагав ся, щоби місто Львів могло побирати висший податок консумцийний, яко відшкодованє за страти, які потерпить в наслїдок заведеня додатку до податків від горівки. Того самого домагав ся пос. Вайґель що-до Кракова, а пос. Дверский вніс, щоби такий закон відносив ся до всїх більших міст Галичини. Опісля промавляв пос. Стояловский против заведеня додатку до податку, мотивуючи се тим, що сей додаток відібє ся на найбіднїйшій части населення і радив, щоби Сойм віднїс ся до правительства, аби оно завело горівчаний монополь. Опісля промовляв пос. Среднявский і заявив, що буде голосувати против внесеня правительства. По сім Маршалок віддав голос справоздавцеви, пос. Абрагамовичеви, котрий іменем буджетової комісиї поставив внесенє, аби Сойм приняв правительственний проєкт о додатку до податку від горівки, хотяй дальматиньский сойм відкинув се внесеня. При голосованю перейшов проєкт правительства.

На вечірнім засіданю, котре розпочало ся о годинї $7\frac{1}{2}$ промавляв насамперед в загальній дискусиї над буджетовою провізориєю на I чвертьрік 1901 пос. Окуневский і підносив закиди против ріжних надужить при виборах, а відтак промавляв ще в тій самій справі пос. Стояловский. По тих бесїдниках забрав слово п. Намістник ґр. Лев Пініньский і в довшій

СЬВЯТИЙ ВЕЧЕР У ВИСОКИХ АЛЬПАХ.

(Оповіданє з швайцарского житя. — Г. Фалькенгайна.

Було то в Мадераньскій долинї, в тій чудовій передолинї Урненьскої землї, куди іде гостинець сьв. Ґотарда.

Сего дня долина зовсїм не виглядала чудово, бо то була зима, люта зима в груднї. Всюди сніг і лїд, долом долиною і на з'убічах, в горі на горах аж до самих найвисших вершків — образ безконечної осамотілости. Ту одностайну снїгову покриву переривали, що правда, тут і там смуги темного соснового лїса або голї стрімкі скали, але від тої противоположности ставало лиш ще понурійше і ще більше несамовито.

А всетаки той образ крив в собі житє. Хто добре єму придивив ся, видів в глубинї і на з'убічах якісь порозкидані темні точки, вкриті до половини в снїгу, понад котрими підносили ся хмари диму — то бідолашні хижі жителїв в долинї, вкриті драницями, приложеними великим каменем, щоби вихор, який тут иноді лютить ся, не розніс легкого даху.

Тепер настав вже був вечер. Сонце оглянулось було ще на хвильку блїдим сьвітлом на плаї Руплетскої полонини, а відтак настала ніч, глуха, мовчалива, котра той сумний вечер зробила ще сумнїйшим, але заразом і величавійшим та страшнїйшим. Бо понад замерзлими снїгами вершка Тиді підняв ся місяць та облив гору і долину мов би якимсь мертвецким сьвітлом. Снїг сьвітяв ся під его проміннєм як би дияманти, темні сосни ніби жаріли ся лагідним сьвітлом, а гори як би побілілі мерці, споглядали в долину. А то все вкривало черне нічне небо, спокійне і просторе, а зірки мигкотїли тихо понад закостенїлою землею.

В однїй хатинї що стояла самотна на найвисшій полонинї, сьвітило ся сьвітло. Якась гірячка отворила двері і станула на порозі, та подивила ся бистрим оком в долину, як би когось виглядала, як би чогось побоювала ся.

— А его як нема, так нема! — Міг би вже прийти! — шепнула сама до себе. — Але правда, дорога до Амштеґ далека і прикра, та ще й в такім снїгу. Добре що хоч місяць сьвітить

Женщина, зітхнувши важко, обернула ся лицем до місяця. Було то красне лице, з великими чорними очима, котрі в сїй хвили так чогось сумно споглядали, що аж годі то сказати. Она була ростом висока і струнка, буйне чорне волосє мала, як звичайно у жінок, звязане з заду в узол, що правда, трохи недбало, але тим більше було їй з тим до лиця. З черт еї лиця пробивав ся якийсь смуток і гризота.

Аж ось поніс ся із середини хати тихий зойк дитини. Женщина аж кинула ся і зараз побігла назад до хати.

Дволїтне хлопятко лежало в колисці, розпалене від горячки на цілім тїлї, з червоним личком і блудом споглядаючими оченятами, та носило грудьми. Оно стогнало і войкало. Було смертельно недуже.

Жінка припала до колиски і стала цїлувати горячі рученята та споглядала на дитину з таким страхом. як то лиш матїр може споглядати.

— Мій ангелику, так тебе дуже болить? Тато зараз прийде і дасть тобі якусь радоньку. Тихенько дитинко!

З любовю, яку годі висказати, погладила дитинку по розпаленім чолї, змочила висохлі губи ложочкою чаю і поправила подушинку. Ах, коби то любов матери могла вернути здоровле!

А тимчасом лихо лїзло нишком попід хату.

Якийсь чоловік, що виглядав як дикий, підходив тихо на пальцях як дикий зьвір, до вікна, і старав ся крізь замерзлі шиби заглянути до середини. Тепер, видко, то єму удало ся, бо він притулив лице до шиби, і так стояв і анї не рушив ся. То, що видів, наповнило злобною радостию его душу. Триюмф і ненависть пробивали ся в его сьвітячих очах.

Она клячить коло колиски, тота фальшива! — подумав він собі глумливо. Еї дитина хора — журба і страх мучать еї. Добре їй так, і я рад з того! — А хибаж я не зазнав через ню тїлько страху і муки — від тої пори, коли она повіяла ся за другим і мене покинула? Вже три роки волочу ся як той біснований і она менї не сходить з думки!

Так стояв він і аж скреготав зубами. А відтак говорив дальше сам до себе: Але я їх всїх знищу: тоту фальшиву, еї дитину і еї чоловіка! Пущу їх з димом.... Нехай всї згинуть ще сеї ночи!

промові виказував нестійніст закидів піднешених опозицийними бесідниками, особливо п. Вуйціком, котрий наводив богато неправдивих вістий. П. Намістник ще раз впевнив послів, що правительство розслїдить піднесені против урядників закиди і провинивших ся покарає; однако не можна заперечити, що богато заколоту і роз'яреня між народом роблять в часї виборів аґітатори.

По промовах ще кількох бесідників як ґр. Стадницкого, ґр. Дідушицкого, п. Романовича і ин. сойм ухвалив провізорию буджетову а п. Намістник оголосив, що з цісарского порученя закриває сесию галицкого сойму. По відчитаню кількох інтерпеляций промовив ще п. маршалок краєвий ґр. Стан. Бадені і пожелавши послам „веселих сьвят“ замкнув засїдане по 12-ій години в ночи.

Новинки.

Львів дня 24-го грудня 1900.

— **Іменованя.** П. Міністер судівництва іменував судовими ад'юнктами авскультантів: Евст. Юрчиньского для Нового Села, дра Вол. Сеитека для Огинії, Казимира Добруцкого для Делятина, Вітошиньского для львівского суд. округа, Івана Рибачка для Микулинець, Людв. Лянґера для Рудок, Йос. Байорка для Березова, дра М. Вавжковича для Рави, дра Озию Райзера для Старого Самбора, дра Юліяна Лопушаньского для Лопатина, Кароля Ковальского для Мільниці, дра Льва Рудницкого для Бучача, К. Мікулу для Косова, В. Мединьского для Радехова, І. Величка для Медивич, М. Бобровского для Козови, Й. Шольца для Перемишлян, дра Володимира Верґановского для Підволочиск, Володимира Ґвоздовича для Белза, дра А. Лемана для Кімполюнґа, дра Л. Рипа для Монастириск, Р. Пораса для Дорни, Івана Нікиша для Бродів, Вольфа Царковера для Грималова, Г. Вайса для округа висшого суду краєвого у Львові, Евстах. Весоловского для Богородчан, др. К. Бараша для Серета, Тад. Малявского для Динова, Й. Візенберґа для Куликова і Алекс. Фріда для Копечинець.

— **Міністер просьвіти** посунув до VII. кляси ранґи професорів шкіл середних: Анат. Вахнянина, Ісид. Громницкого і дра Ом. Калитовского професорів І. ґімназиї у Львові; Вікт. Клака і Йос. Чернецкого професорів ґімназиї Франц Йосифа у Львові; дра Ал. Пехніка, Волод. Фронча і Ів. Костецкого професорів IV. ґімназиї у Львові; Йос. Васильковского проф. ґімназиї в Коломиї; Яна Дворжаньского проф. ґімназиї в Нов. Санчи; Ант. Квятковского проф. ґімназиї в Сяноці; о. Юліяна Федусевича, Ігн. Гошовского і Івана Вахнянина професорів ґімназиї в Стрию; дра Жигм. Урановича проф. ґімназиї в Золочеві; Едв. Ґжембского і Ант. Соколовского професорів школи реальної у Львові; кс. Яна Айзельта проф. школи реальної в Станіславові; вкінци головного учителя семинариї учительскої у Львові Олександра Барвіньского.

— **Послом до ради державної** з міста Львова при тіснійшім виборі в пятницю вибрано п. Тадея Романовича 2.901 голосами на 4.700 голосуючих.

— **Новий уряд почтовий** із звичайним кругом діланя увійшов в днем 20 с. м. в житє в Сермаківцї повіта борщівского на місцевости Сермаківка, Нівра, Новосїлка і Залїсє.

— **В память 200-ної річниці унії** церкви архидієцезиї львівскої з сьв. Престолом Римским устроює „Братство Пресьв. Евхаристиї“ функционарів зелїзничих при церкві катедр. сьв. Юрия на дохід фундациї кольонїй вакацийних ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. у Львові ім. Цісаря Франц Йосифа І. в Тухли і охоронки у Львові в середу дня 26 грудня 1900 в сали товариства ґімнастичного „Sokół“ Концерт хору П. Т. питомців греко-кат. обряду при спів'уділї п. Володимира Гузара, ученика ц. к. консерваториї з слїдуючою програмою: Часть І. 1. Вступне слово. 2. Д. Бортняньский: „Блажен муж“ — хор питомців. 3. Ф. Ліст: Рапсодия угорска — п. Гузар. 4. Курилло: „Двіста лїт тому“, вірш юбилейний — виголосить автор. 5. Біликовский: „Яко беззаконие“, молитва — хор питомців. Часть II. 6. Лисенко: Минають днї“, сольо баритонове — п. Мартинович. 7. Гайден: „Боже мій“ псальм Ф-моль — хор питомців. 8. Шашкевич: „Псальми Русланові“ — виголосить п. Курилло. 9. Д. Бортняньский: „Возведох очі мої в гору“ — хор питомців. 10. Вахнянин; „Урра у бій, за Крест Хр.“ — хор питомців в супроводї фортепяна. — Початок о 4-ій годині пополудни. — Цїни місць: Фотель в перших рядах від ч. 1 до 135 по 3 корони., крісла в слїдуючих рядах від ч. 136 до ч. 297 по 2 корони, крісла в остатних рядах від ч. 298 до ч. 405 по 1 короні 50 сот. Вступ на салю по 1 короні. Білетів можна набути в цукорні п. А. Біненцкого при ул. Кароля Людвика, а в день концерту при касї від години 2-ої пополудни.

— **Конець ювилейного року.** Щоби закінчити торжественно католицкий ювилейний рік, а з ним і цїле столїтє, позавязували ся в ріжних сторонах Італії комітети — доси двайцять — котрі постановили собі на вершках гір поставити памятники Спаситслеви. Два такі вже уставлено: один на Монбароне коло Івреї, другий на Монте С. Джуліяно коло Кальтанісетта на Сицилії. В тій цїли роблять всюди межи побожним складки. Другу гадку піднесено так: з каміня тих двайцять гір, на котрих будуть уставлені памятники, мають бути витесані куснї величини цегли, а Папа вже позволив, щоби ті камені були ужиті до замурованя ювилейних дверий в церкві сьв. Петра. Замуроване дверий, званих „Порта Санкта“, — котрі після стародавного звичаю Папа отворив в початком ювилейного року дня 24 грудня мин. року, — має відбути ся нині т. є. дня 24 грудня.

— **Обхід Сєнкевичевого ювілею** відбув ся в суботу дня 22 грудня в Варшаві дуже величаво і торжественно. З'їхало ся множество представителів ріжних товариств і інституций польских, наспіло дуже богато депеш і адресів як від Поляків, так і від Чехів та Словаків. Обхід розпочав ся богослуженєм, яке відправив епископ Рушкевич в сослуженю численного духовеньства. По богослуженю удали ся участники торжества до ратуша де в великій сали величаво прибраній зеленю і цьвітами відбув ся головний обхід. До ювилата промовив епископ Рушкевич і витаючи его з сьвятом, підніс его заслуги для польскої літератури та заявив, що із вдячности за то, нарід польскій жертвує свому великому писателеви маєтність земску Облєнґорек. Зворушений Сєнкевич подякував щирими, сердечними словами, почім слїдувало складане безчисленних дарів і адресів. Вечером відбуло ся торжественне представлене в театрі, закінчене живими образами, представляючими особи з ріжних повістий Сєнкевича. По торжестві в театрі відбув ся величавий раут устроєний писателями.

— **Катастрофа на мори.** Оногди подали ми звістку про нещастє, яке стрітило німецкий корабель „Ґнайзенав“ коло пристанї Малаґа в Іспанії. Тепер наспіли близші подробиці про ту катастрофу. Корабель „Ґнайзенав“, що віз кадетів воєнної

В его понурих очах засьвітила ся смертельна ненависть. Але він не міг відорвати очий від образу тої женщини. Дивив ся заєдно крізь шибу, як би там его хтось прикував. Так красною здавала ся єму тота женщина.

Аж ось здалека в долинї роздав ся дзвінкий голос і залунав у воздусї. Молодиця в хатї схопила ся і аж крикнула з радости, а чоловік під вікном в одній хвили відскочив від него.

— Ага! — сказав він. — То іде той падлюка! Вертає як-раз в пору! Він побіг чим скорше по скриплячім снїгу і щез в сосновім гущавнику.

За короткий час опісля стояв батько перед своєю недужою дитиною. — То вже найвисша пора — сказав він споглядаючи на молоденьке житє в колисцї. — Лікар в Амштеґ казав, що треба давати по одній ложочцї що години.

Так і стало ся. Обоє, чоловік і жінка, сїли собі відтак коло колиски. І підчас коли він вечеряв, їв якусь юшку та хліб з сиром, жінка обняла его і пригорнула ся до него.

— Ох, Вілю, як би він помер!

Він ніжно погладив єї по личку.

— Бог батько, Марійко! Здаймо ся на него! То сьвятий вечер, коли чудеса діють. Я маю надію.

Его голос, що правда, дрожав, але супротив своєї жінки, котру брала ся розпука, він мусїв показати ся кріпким.

Так минали години, сумні, важкі години для зажурених родителів. Вже доходила північ. Всюди було тихо тихесенько, і на дворі серед ясної зимової ночи і в хатї. Лиш в печи тріщав огонь, годинник на стінї казав тик так, тик так і чути було як дитина в горячцї сильно віддихала.

Ох який сьвятий вечер! — зітхнув чоловік мимо волї з важким серцем. А різдвянна ялинка стоїть в коморі.

Жінка ще більше притулила ся до свого милого.

— Менї чогось так важко на серци, Вілю — шепнула она і мало що не розплакала ся. Менї щось такого, як би нас сеї ночи мало стрітити ще якесь страшне нещастє. Прошу тебе, вийди на двір та подиви ся!

Чоловік коло неї мимо волї задрожав. Страх, а до того ще й серед глухої ночи і при роздразненім умі, єсть заразливий. Гірняк встав, як би его перла до того якась невидима сила.

— Піду і подивлю ся, Марійко, щоби тебе успокоїти — сказав він ніби жартуючи. А все таки він вийшов жвавим кроком з хати.

— Господи! Що то такого?

Поза хатою, там де она стояла на спадистій скалї сьвітило ся щось ясно попад снїгом як би миготяча поломінь. Гірняк аж крикнув і побіг туди. Мала поломінь блимала на даху з драниць, котрий тут сягав майже аж до землї, і ставала з кождою хвилею щораз більша. Властитель хати пустив ся летом блискавки до того місця, згорнув руками снїгу і кинув на поломінь та став душити огонь капелюхом і руками не зважаючи на то, що попече ся. І ось угасив огонь.

Відотхнувши глубоко, як би єму спав тяжкий камінь з серця, станув гірняк і постояв хвильку. Таки не міг поняти того, що стало ся.

Хто то менї зробив? — відозвав ся він в голос серед тихої ночи. — Хибаж я маю ворога, котрий би так міг мстити ся на менї?

Нараз зачув він, як би хтось тихо стогнав. Перед ним в глубинї при сподї скали качав ся в снїгу якийсь чоловік і надармо старав ся встати. Кількома скоками опинив ся гірняк коло того якогось чужого чоловіка і заглянув єму в лице. Він пізнав в нїм суперника, котрий сватав ся колись до его жінки.

— Отже то ти, Буцбавер! — крикнув він сердито. То так мстиш ся?

Мимо болю, в якім лежав упавший із скали, відповів глумливо: Так, то тобі так зробив. Я хотів вас знищити, тебе і твою жінку і дитину. Тепер вже маєш мене в своїх руках. Можеш мене віддати до кримінялу, або таки й на місци убити, менї все одно. Менї лиш жаль, що не удало ся.

Его тіло аж вило ся з болю.

Гірняк боров ся важко сам з собою. Був то чоловік добрий, що вірив в честноту, а тут стояв перед ділом найлютійшої злости. Міг того нужденника лишити там, де він лежав: був би там замерз в ночи або згинув. Або міг був его віддати до суду яко палія. Він же був его ворогом а до того ще й злочинцем. Але він лежав тут тепер не маючи нізвідки помочи, — міг був може навіть і в короткім часї померти — а то ще можна було его уратувати. — Оттакі гадки відзивали ся в его души.

Нараз відозвали ся дзвони глубоко в долинї в селї Брістен взиваючи до церкви на всенічне. Они так якось дивно дзвонили, ніби сьпівали; голос їх то ніби тихо десь гомонів, то знов відзивав ся сильнійше і мельодийно лунав по горах і ярах, наповняв воздух лагідною музикою та підоймав ся аж до найвисших шпилїв гір і розвівав ся понад замерзлим сьнігом мов би якийсь сьпів з висоти.

Хто чув чолись, як то дзвонять дзвони в горах, той певно буде їх слухати з великою радостию.

А нинї був сьвятий вечер, тиха, торжественна, місячна ніч на самотній полонинї. „Мир на земли“ — неслось довкола.

маринарки на практичні вправи, находив ся якраз коло пристані Маляґа, як звіяла ся страшна буря. Комендант корабля зарядив все потрібне в тій критичній хвилї, але тимчасом вихор кинув кораблем на побережні скали і розторощив его на кусні. Хто з залоги не погиб в сїй зловіщій хвили, кинув ся до води, бо корабель вже потопав. Однак филї моря порозбивали людий о скали. Дехто скочив знов до ратункового човна, але і оно потонуло небавом в розбурханім морю. З цїлої корабельної залоги, числячої 450 людий, уйшло смерти ледви около сто людий, але і ті потерпіли тяжкі рани.

— Взорець цивілізованого житя у Анґлїйцїв. Льорд Русель, внук анґлїйского міністра Чемберлена, оженив ся був в 1890 р. з якоюсь леді Скотт, котра вже в слідуючім році подала до суду просьбу о розвід, але без успіху. Коли жінка в другий раз в 1894 р. хотїла знову подати о розвід, Русель порадив своїй тещи, щоби она подала в жалобі, що він бе свою жінку і знущає ся над нею, а тогди еї доньці дадуть певно розвід. Теща так і зробила, а суд дав дійстно розвід. Зараз по тім льорд Русель запізвав тещу о клевету, і матір леді Лени Скотт мусїли відсидїти девять місяців в арештї. Дня 3 цьвітня 1900 р. поїхав льорд Русель до Америки і забрав туди з собою, мабудь через помилку, леді Зомервіль, жінку одного із своїх приятелів, котрий проживає в Калїфорнії в службі правительства. Отже сими днями льорд Зомервіль зрік ся своєї жінки в користь еї любаса, але не за дармо, лиш за відшкодованем 40.000 франків, і пристав на розвід. Перша жінка льорда Руселя виступає тепер яко співачка в однім із заведень для забави в Льондові.

Штука, наука і лїтература.

— Словар до Гомерової Одиссеї і Іліяди, зладив Іляріон Огоновский, стр. 433, появив ся накладом наукового товариства ім. Шевченка, при підмозї Галицкого Сойму. — Цїна примірника оправного 4 корони. Достати можна в книгарни наукового товариства ім. Шевченка, при ул. Чарнецкого 26. При висилцї що найменше 3 примірників, оплачує почту книгарня.

Телеґрами.

Відень 24 грудня. Вчера відбула ся довша рада міністрів під проводом дра Кербера, в котрій взяли участь всі міністри. Відтак приймив Цїсар міністрів ґр. Ґолуховского і дра Кербера.

Париж 24 грудня. Золя оголосив лист до президента републики Любета, в котрім підносить на ново закиди против ґенералів звістних із справи Драйфуса.

Відень 24 грудня. Цїсар вїхав вчера до Вальзе в гостину до дочки архикнягинї Марії Валерії.

Новий Йорк 24 грудня. Доносять з Пекіну, що Лїгунчан тяжко занедужав.

Надіслане.

Страх божий обняв гірняка і він відкрив голову як би до молитви. Той, що упав із скали і лежав перед ним на снїгу, притих.

— Вілї! Вілї! — відозвав ся жіночий голос.

— Ходи сюди, Марійко!

Жінка прибігла чим скорше до него.

— Вілї, хлопятко заснуло, а піт грубими каплями виступив єму на чоло. Віддихає поволи і спокійно.

В гірняку аж душа зрадїла. Бог тобі поміг, а ти ще не знаєш, чи простити? — відозвало ся в нїм.

Жінка подивила ся на лежачого на земли. Аж задрожала, бо пізнала Бушбавера, котрий закляв ся був, що зімстить ся на нїй. Але й она не надумувала ся довго, чи помагати. Та й в еї побожній души відозвало ся щось так само, як і у еї чоловіка. Отже занесли обоє того чоловіка до хати, де его поклали на мягку і теплу постіль. І підчас коли гірняк побіг по чоловіка, що знає ся на таких річах, его жінка покріпила недужого теплим напитком.

Незадовго опісля вернув чоловік зі знахором з сусідства. Той зложив Бушбаверови зломану ногу так як було потреба, обвязав еї в луб і сказав, що она борзо зросте ся знову.

Коли батько нахилив ся до дитини, спала она спокійним сном, а піт з неї аж лляв ся.

— Уратований? — сказав батько.

— Чоловік і жінка з великої радости обняли одно другого.

* * *

Отсю історию розповідав сивеньский як голуб дїдусь сидячи на мягкім кріслї з опирачами при столї в крузї своєї родини та попиваючи теплий пунч.

— А щож стало ся з тими людьми дїдуню? — спитала одна внучка з рожевим личком, котра особливо уважно слухала того оповіданя.

Дїдо глянув ніжно на питаючу і відповів: Бушбавер по тяжкій і довгій недузї пішов собі від гірняка, але вилїчений на тїлї і души. Любов тих, котрих він хотів знищити, зробила з него доброго чоловіка, приятеля убогих і гноблених. Оженив ся дуже щасливо та жиє ще й нині в Люцернї яко чесний і високоповажаний, але скромно мислячий чоловік.

— А той гірняк, дїдуню? — питала дальше внучка, коли дїдусь на хвильку був притих.

— Та й той став дуже щасливим чоловіком. Бог благословив єму у всім, до чого він лиш взяв ся. Пізнїйше переніс ся він з жінкою і дїтьми сюди над Фірвальдштадске озеро, де жиє ще й нині щасливий і вдоволений в крузї своєї родини. Синок, що тодї був хорий, виріс на статочного мужчину і став здібним технїком, котрий своїм родителям робив завсїгди богато радости та й ще робить. Але все добро, якого гірняк зазнав в сьвітї, завдячує він крім тому, що над нами, ще й своїй добрій жінцї, котра що до господарности і розваги то ходяча мудрість, а що до любови і змилуваня то правдивий ангел.

При сих словах глянув дїдусь з безконечною любовю на старушку сидячу коло него і взяв еї за руку та погладив ніжно.

— Правда, Марійко? — сказав він до усьміхаючої ся ніжно. А нинї знов сьвятий вечер.

Дїти з почестию споглядали на батька і й матір, а внуки обступили дїдуня і бабуню та з одушевленем обнимали їх за шию.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Беляця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·13	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9 12	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5 55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлю і сьвята
	7·34	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).